

have været førte, endnu ikke været saa ganske begrundede. Det forekommer mig derfor, at man skal trakte efter, at alle den Slags Sager kunne finde sin Afgjørelse i Island selv, da der er noget meget Uheldigt for os i at skulle have en Formening, om vi skulle give et nyt Tag til Biskoppens Bygning paa Island, eller ikke; thi dersom vi bevilge det, og det i Virkeligheden ikke er nødvendigt, saa vege maaskee Islænderne Fingre ad os, og sige: „Der narrede Bissen dem godt, han havde Lust til at boe i Reikjavik, og saa fortalte han dem den Historie“; er Reparationen derimod nødvendig, og vi nægte den, saa pine vi maaskee Bissen paa en ganske utrolig og ubillig Maade.

Hvad § 10 angaaer, saa har jeg med stor Fornøjelse seet, at Bengeudgifterne have været underkastede en meget ringe Bevægelse, baade i den ene og den anden Henseende.

Med Hensyn til Archivvæsenet er der skeet en Forandring, og ved at see dette, er jeg bragt til at tænke mig noget om i denne Henseende. Der er nemlig saa ofte bleven sagt i denne Sal, at vort Archivvæsen var meget daarligt og kunde væsentlig forbedres, og jeg vil derfor spørge de ærede Miniistre, da man vistnok nu har de allerbedste Midler til at faae det forbedret, om de have tænkt paa det, eller om de synes, at Archivvæsenet er saa godt, som det kan være; jeg kender Intet dertil, men har som sagt saa ofte hørt denne Sag blive bragt paa Bane, at det vilde være mig kjært at høre noget Nærmere udtalt derom fra Ministeriet.

Jeg vil ligeledes spørge den ærede Undervisningsminister, som er kommen til at see, at Ribe og Horsens Skoler ere blevene dyrere, end han havde ventet, om han ikke i Anledning deraf skulde være bleven mere velvillig stemt for Randers Skoles Nedlæggelse; derved kunde han bespare de Benge, som de nævnte Skoler have kostet mere, end han ventede. Vi ville ellers komme i den Nødvendighed at træde ind paa hans Territorium og igjen foreslaae den nedlagt.

Bøgestrømsløbet seer jeg har været bortliciteret; men jeg kan ikke saa noie af Anmærkningerne see, om der har været indbudt

til Licitation saaledes, at Tilbyderne skulde melde sig personlig: Anmærkningerne synes at tyde derpaa (Indenrigsministeren: Nei, det er skeet ved skriftlig Licitation.).

Med Hensyn til Ribe Havns Forbedring, da har man overfærdet vort Forskud, og det forekommer mig, at vi skulde være meget forsigtige med dertil at give Mere, førend de nærmest Bedkommende komme mere imøde. Der er givet 160 Rbd. mere ud, end der er gjort Arbejde for, og jeg har ikke ret kunnet see, at Ribe selv har anstrengt sig betydeligt i den Anledning, og derfor synes jeg, at Regjeringen skulde tage den Beslutning at lade Ribe By selv bære Byrden i nogen Tid, førend vi igjen give nye Midler.

Dette er omtrent de Bemærkninger, jeg havde at gjøre, og for at slutte, som jeg begyndte, skal jeg udtale, at jeg anerkjender, at man alvorlig har bestræbt sig for paa en taalelig Maade at komme ud af en ikke lidet vanskeligt og forvillet Sag.

Indenrigsministeren: Jeg skal, forbeholdende mig en nærmere Behandling af Sagen for mit Bedkommende, deels i Udvalget og deels ved den Behandling her i Salen, foreslægge Thinget nogle Bemærkninger, som jeg ikke passende synes at kunne undlade. Der er spurgt mig, om Regjeringen agter at understøtte Draining ved Laan. Dette finder sin Besvarelse i selve Finantsloven, hvor der ikke er optaget noget Beløb til saadanne Laan. Naar der forøvrigt er talt om at skaffe Kundskab om Draining, saa har Regjeringen bestræbt sig for, som jeg troer paa en simpel og naturlig Maade, at udbrede Kundskab om Draining. Det vil iøvrigt være for vidtløftigt og ligge for langt fra Finantsloven at gaae videre ind paa dette Drainingspørgsmaal. Naar der er talt om, at Banksystemet hindres ved Lovgivningen om Stempelpapir; navnlig om Transporter, maa jeg bemærke, at det forekommer mig, at, naar man borttager det, som her ikke kan finde Sted, nemlig Udstedelsen af Sedler af private Banker, saa mangle vore nu temmelig talrige Laane og Discontokasser Intet af en privat Bank, idetmindste intet Væsentligt, og de ere i en